

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.187/2025/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2026. év január hó 20. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 16.B.130/2023/361. számú ítéletét Terhelt31 XXXI. r. vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az ítéletet a 2025. március 13. napján tartott nyilvános tárgyaláson hirdette ki.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. március 13. napján kihirdetett 16.B.130/2023/361. számú ítéletével Terhelt31 XXXI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében és 5 rendbeli a Btk. 345.§-ba ütköző folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette, és megállapította, hogy annak végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000,- forintban határozta meg, és rendelkezett a kiszabott 400.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre átváltoztatásáról. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette. A Cég78-vel szemben 500.000,- forint pénzbírságot szabott ki, a társaságtól lefoglalt készpénzt a lefoglalás megszüntetését követően a kft. részére kiadni rendelte, a társaságot kötelezte továbbá a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen három munkanap fenntartását követően az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, foglalkozástól eltiltás kiszabása és az előzetes mentesítés mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A tárgyaláson jelen volt Fővárosi Főügyészség képviselője a fellebbezését Bf.3780/2020/852. számon írásban indokolta, melyben azzal érvelt, hogy a vádlottal szemben a kiszabott büntetés szinte súlytalan, ha őt a bíróság nem tiltja el a vezető tisztségviselő foglalkozás gyakorlásától. Ennek kapcsán utalt arra, hogy a vádlott hosszú időn keresztül fogadott be valótlan tartalmú számlákat és állította be azokat a könyvelésébe azzal a céllal, hogy az adófizetési kötelezettségét csökkentse. A vádlott felmérte azt, hogy az általa foglalkoztatott emberek megélhetését ezzel a magatartásával veszélyeztetni fogja, illetve az államot megkísérelte megkárosítani. Utalt rá, hogy a Kúria Bhar.256/2023/8. számú határozatában kiemelte, hogy a vezető tisztségviselő feladatait huzamosabb ideig és ténylegesen is ellátó vádlott esetében a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője foglalkozástól eltiltás kiszabása indokolt.

[4] A mentesítés kapcsán arra hivatkozott, hogy a törvény 2 évtől 9 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé, ennek ellenére a bíróság enyhítő szakasz alkalmazásával a törvényi minimumnál enyhébb büntetést szabott ki. A vádlott több éven keresztül, folytatólagosan követte el a bűncselekményt, ezért az elítéléshez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli előzetes mentesítése nem indokolt.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.327/2024/14. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, melyben a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője foglalkozástól eltiltás alkalmazását és az előzetes mentesítés mellőzését indítványozta.

[6] Kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezés kizárólag a büntetést sérelmezi, ezért a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján korlátozott.

[7] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív szabálysértést nem vétett. A XXXI. r. vádlott kioktatását és meghallgatását követően az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor elfogadta a vádlott tárgyaláson tett beismerő vallomását. Az ítéleti tényállás megalapozottsága erre tekintettel nem vizsgálható, és okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés, valamint törvényes a bűncselekmények minősítése is az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően.

[8] A vádhatóság kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének csak részben tett eleget, mivel az írásbafoglalt ítélet indokolása nem tartalmazza a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására történő utalást, ezért azt a végzés feltüntetésével kiegészíteni szükséges.

[9] A büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket az ügyészség meglátása szerint a törvényszék döntően feltárta, de további enyhítő körülményként kell értékelni a XXXI. r. vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását és azt, hogy az általa okozott vagyoni hátrány a jelentős vagyoni hátrány alsó határához közel esik.

[10] Egyetértett a vádhatóság azzal, hogy elsőfokú bíróság a vádlottal szemben szabadságvesztést szabott ki, melynek mértékét is kellő alappal indokolta, amely a büntetési tételkeret alsó határánál rövidebb tartamú. A szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését a vádlott kedvező személyi körülményei indokolták, és törvényes a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés, illetve a pénzbüntetés alkalmazása és annak mértéke is. Az ügyészség azonban kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte a XXXI.r. vádlottal szemben a foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabását. Eseti

döntésekkel alátámasztva azzal érvelt, hogy a huzamos időn át, mintegy öt és fél éven keresztül több millió forint vagyoni hátrányt okozó vádlottal szemben a foglalkozástól eltiltás kiszabása szükséges a büntetés prevenció céljának érvényesüléséhez. A költségvetést károsító bűncselekmény jellegére és a hosszú idő át tartó elkövetésre figyelemmel nem indokolt továbbá az előzetes mentesítés alkalmazása sem.

[11] A járulékos kérdésekben törvényesnek ítélte az elsőfokú határozatot, így a jogi személlyel szemben alkalmazott pénzbírságot és a bűnügyi költségre kötelezését azzal, hogy annak jogszabályi alapja korrekcióra szorul. Ezen kívül az ítélet bevezető részében fel kell tüntetni, hogy a tárgyalás nyilvános volt, illetve az ítélet indokolásában az elírások pontosítása szükséges.

[12] A XXXI. r. vádlott védője az ügyészi átiratra tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[13] Ennek indokaként kiemelte, hogy a terhelt életműve az általa működtetett gazdasági társaság, mellyel a társadalom javát szolgálja. A vádlott művészember, aki tevékenységét kezdettől fogva egyetlen gazdasági társaság keretében végzi, azokat nem cserélgette. A gazdasági társaság az okozott vagyoni hátrányt megtérítette, amiből megállapítható, hogy a vádlott a hibáját belátta, és a társaságot tovább kívánja működtetni. A társaság lényegében egy személy személyes közreműködésével működik, így az ügyvezető nem pótolható, ezért egy esetleges eltiltás a társaság végét jelentené. A társaság az azóta eltelt időben rendszeren fizeti adóterheit, a vádlott pedig helyes útra tért, törvénytisztelő életet folytat. A vádlott biztosan nem fog a jövőben a törvénnyel összeütközésbe kerülni, ezért vele szemben nincs szükség a foglalkozástól eltiltásra. A védő álláspontja szerint a vádhatóság alaptalanul hivatkozott egy olyan eseti döntésre, melyben a bűncselekménnyel okozott vagyoni hátrány közel 100 millió forint, míg jelen ügyben ez nem éri el a 7 millió forintot sem.

[14] Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

[15] A Fővárosi Ítéltábla Be. 583. § (3) bekezdésének a) pontja alapján a fellebbezésre figyelemmel az elsőfokú ítéletet kizárólag a kiszabott büntetésre vonatkozó részében bírálta felül. A Be. 590.§ (5) bekezdés alapján a korlátozott felülbírálat ezen kívül kiterjedt a bűnösségre vont következtetés okszerűségére, a bűncselekmény minősítésére, valamint a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében és 609.§ (1) bekezdésében írt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértések vizsgálatára. Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése folytán hivatalból felülbírálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[16] A másodfokú bíróság az eljárási szabálysértések vizsgálata körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem vett.

[17] A 2023. november 24. napján tartott előkészítő ülésen Terhelt31 XXXI. r. vádlott a bűnösségét tagadta, ám a 2025. március 13-án tartott tárgyaláson, amikor meghallgatására sor került – a jogaira történt ismételt figyelmeztetést követően – úgy nyilatkozott, hogy

bűnösségét a vádirat szerint beismeri, és annak következményeit megértette. Ezért a törvényszék a Be. 524.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 504. § (2) bekezdésben foglalt feltételeknek megfelelően a 2025. március 13. napján kihirdetett 16.B.130/2023/361-III. számú végzésével törvényesen fogadta el a XXXI. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát, ezt az eljárás során sem az ügyészség, sem a védelem nem vitatta.

[18] A kizárólag a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezésre figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése és az 591. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján korlátozott, így az ítéltábla nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította. Ebben mindösszesen egy elírást szükséges pontosítani, az indokolás [2] bekezdésében feltüntetett ítéltáblai határozat ügyszáma helyesen 3.Bf.168/2024/16.

[19] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést Terhelt31 XXXI. r. vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[20] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá, hogy további enyhítő körülmény, hogy a XXXI. r. vádlott beismeri a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, azt megbánta, valamint, hogy az általa okozott vagyoni hátrány összege a jelentős vagyoni hátrány alsó határához közeli.

[21] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyegetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[22] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettést vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie

a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[23] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, ezért őt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte, de egyben lehetőséget látott a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti úgynevezett középértékű lefelé – a vádlottra kedvezőbb - tartamú szabadságvesztés kiszabására a Btk. 82.§ alkalmazásával. A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 34. § első fordulát is.

[24] Az ítéltábla a XXXI. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet szem előtt tartva egyetértett a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével is. Az elsőfokú bíróság által megállapított próbaidő tartama a Btk. 85.§ (2) bekezdése szerinti tételkeretnek megfelelt.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozóan az elsőfokú bíróság helyesen döntött, és helytállóan tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[26] Az elsőfokú bíróság törvényesen szabott ki pénzbüntetést a XXXI. r. vádlottal szemben, annak mértéke is megfelelő volt. Az elsőfokú ítéletben meghatározott napi tételek száma arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik a rendelkezésre álló adatokból megállapítható vagyoni helyzetéhez. A törvényszék pontosan rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetés esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

[27] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a pénzbüntetés törvényhelyére vonatkozó megjelölését kiegészíti a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással, továbbá rögzíti, hogy a büntetések egymás melletti kiszabására a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget.

[28] Egyetértett az ítéltábla a XXXI. r. vádlott esetében az előzetes mentesítés alkalmazásával, illetve a foglalkozástól eltiltás mellőzésével, az elsőfokú bíróság e körben kifejtett érvelése helytálló. Annak szükségtelen megismétlése nélkül a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a büntetés – előbbiek szerint kifejtett – célja nem lehet a megtorlás, vagyis elrettentő jellegű joghátrány kiszabása. Helyette a büntetés végső célja a társadalom megvédése, míg a közvetlen célkitűzés a megelőzésben ölt testet. Ez utóbbi lehet általános jellegű, de irányulhat arra is, hogy a bűnelkövető ismételten ne kövessen el bűncselekményt.

[29] A foglalkozástól eltiltás büntetés, ahogy azt a törvényszék is kiemelte, egy lehetőségként megfogalmazott joghátrány, az alkalmazását mindig az adott ügyre és adott vádlottra vonatkoztatva kell mérlegelni, melyet az elsőfokú bíróság részletesen elemzett (ítélet [338] bekezdése). Az elkövetett bűncselekményre figyelemmel e büntetés automatikus

alkalmazása a speciális prevenció cél elérése ellen hatna, hiszen akkor értékelés nélkül maradnának olyan, a vádlott személyéhez köthető lényeges körülmények, mint a beismerés, illetve a vagyoni hátrány értékhatárhoz közeli összege és annak megtérítése.

[30] Ezért a feltételek különbözősége miatt nem hivatkozhatott eredményesen a vádhatóság egy olyan kúriai határozatra, melyben az okozott vagyoni hátrány sokszorosa a jelen ügyben felmerült összegnek, és amely visszafizetésre nem került.

[31] Helytállóan mutatott rá a védő, hogy a vádlott által vezetett társaság lényegében a személyéhez kötött, így a foglalkozástól eltiltás alkalmazása nemcsak őt, hanem a jogilag tőle független személyiséggel rendelkező Cég78-t is hátrányosan érintené. Bár a XXXI. r. vádlott a bűncselekményt több éven át követte el, esetében az is megállapítható, hogy az annak elkövetése óta eltelt több, mint hat évben az ügyvezetőre vonatkozó foglalkozási szabályokat maradéktalanul megtartva irányította a gazdasági társaságot. Ebből aggálytalan következtetés vonható le arra, hogy esetében a büntetési célok eléréséhez a foglalkozástól eltiltás alkalmazása immár szükségtelen, ilyen körülmények mellett történő alkalmazása indokolatlan.

[32] A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a bíróság az elítéltet előzetes mentesítésben részesítheti, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, és az elítélt a mentesítésre érdemes.

[33] A törvény tehát behatárolja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, ezen belül pedig a bíróság mérlegeléséhez köti. Ehhez képest az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a terhelt személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő. Nem a terhelt büntetőjogi felelősségéről való döntésről van szó, hanem arról, hogy a bűncselekménye ellenében és kiszabott büntetése mellett, a társadalom védelme igényli-e a személyére háruló, a büntetett előéletéhez fűződő hátrányos következményeket is [BH 2018.135. (Kúria Bfv.III.1.055/2017/6.)].

[34] A XXXI. r. vádlott törvénysértő bűncselekménye olyan köztudomásúan elszaporodott cselekmény, amely gazdasági szempontból érinti jelentősen az állami működést és a társadalom ellátását. A vádlott bűncselekmény után tanúsított magatartása azonban, így az, hogy az okozott vagyoni hátrányt megtérítette, rendezett körülmények között él és fogyatékosága ellenére dolgozik, illetve nem került újból összeütközésbe a törvénnyel, érdemessé teszi az előzetes mentesítésre.

[35] A XXXI. r. vádlott által irányított gazdasági társasággal, mint a büntetőeljárás alá vont jogi személlyel szemben a törvényben előírt legkisebb mértékű, 500.000 forintos pénzbírság kiszabására törvényesen került sor.

[36] Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a pénzüsszeg lefoglalásának megszüntetéséről és annak a társaság részére történő visszaadásáról, az ítéletben azonban ennek jogi indokát nem adta. Ezért az ítéltábla ezt pótolva feltünteti a Be. 320.§ (1) bekezdés a) pontját és a Be. 321.§ (1) bekezdését.

[37] Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűnügyi költség jogi személy általi viseléséről is, de ennek jogszabályi alapját tévesen jelölte meg. A költség viselésére kötelezés a jogi személlyel szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedésekről szóló 2001. évi CIV. törvény (Jszbt.) 19.§ (1) bekezdésén alapul.

[38] A Be. 451.§ (2) bekezdés c) pontja értelmében a határozat bevezető része tartalmazza, ha a bíróság a határozatot tárgyaláson hozta meg, a bírósági eljárás helyét, a bírósági eljárás formáját, és azt, hogy az eljárás nyilvános volt-e. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet bevezető része ezen adatokat hiánytalanul nem tartalmazta, az ítéltábla rögzítette, hogy a törvényszék az ügydöntő határozatot a 2025. március 13. napján tartott nyilvános tárgyaláson hirdette ki.

[39] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a törvényszék az ítéletet a 2025. március 13. napján tartott nyilvános tárgyaláson hirdette ki.

Budapest, 2026. január 20.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 16.B.130/2023/361. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.187/2025/6. számú végzése által Terhelt31 XXXI. r. vádlott vonatkozásában 2026. év január hó 20. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. január 20.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke